Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 964 van 14 september 2026
in de zaak RvV X / IX

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat A. DETHEUX**
Amazonestraat 37
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IX^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, op 7 mei 2026 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 7 april 2026 tot weigering van de afgifte van een visum.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gezien de beschikking tot de vaststelling van de kosten van 11 mei 2026 met refertenummer 138617.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van oud artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (thans artikel 2.44 van de RvV-wet).

Gelet op de beschikking van 23 juli 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 31 juli 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, komt op 11 juli 2023 aan in België en wordt op 12 september 2023 te Vorst in het bezit gesteld van een aankomstverklaring waaruit blijkt dat hij wordt toegelaten tot verblijf tot 8 oktober 2023.

1.2. Verzoeker verklaart op 30 september 2023 te zijn teruggekeerd naar Rwanda.

1.3. Op 7 oktober 2023 komt verzoeker aan op de luchthaven van Zaventem. Op diezelfde dag wordt ten aanzien van hem een beslissing houdende de intrekking van een visum en een beslissing tot terugdrijving (bijlage 11) genomen.

1.4. Op 9 oktober 2023 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen deze beslissing wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Deze zaak is gekend onder het nr. 303 012.

1.5. Op 25 oktober 2023 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 28 mei 2024 wordt verzoeker gemachtigd tot een verblijf van een jaar.

1.6. Op 16 september 2025 wordt de aanvraag om verlenging van de verblijfsmachtiging geweigerd en wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afgegeven.

1.7. Op 10 oktober 2025 vertrekt verzoeker naar Kigali.

1.8. Op 13 januari 2026 dient verzoeker bij de Belgische ambassade te Nairobi een visumaanvraag type C (kort verblijf) in om medische redenen. Op 19 januari 2026 wordt deze aanvraag geweigerd.

1.9. Op 2 maart 2026 dient verzoeker bij de Belgische ambassade te Nairobi opnieuw een visumaanvraag type C (kort verblijf) in om medische redenen. Op 7 april 2026 neemt de gemachtigde van de bevoegde Minister een beslissing houdende weigering van een visum. Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt luidt:

"*(…)*
Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code
** (2) Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond*
Op basis van de voorgelegde medische bewijsstukken werd door het medische kabinet van de DVZ in 2025 beslist dat er geen noodzaak is om de behandeling in België verder te vervolgen. Het doktersverslag vermeldt dat er geen herval is, de patiënt zich in een staat van volledig herstel bevindt en de opvolging probleemloos in het land van origine zou kunnen plaats vinden. De medische bewijsstukken in de huidige visumaanvraag weerleggen dit niet. Het medisch reisdoel is bijgevolg onvoldoende onderbouwd en lijkt niet langer relevant. Bijkomend, zoals in voorgaande weigeringsbeslissing (01/2026) beschreven, heeft betrokkene de toegestane duurtijd van een vorig visum niet gerespecteerd
(…)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel, dat bestaat uit drie onderdelen, voert verzoeker de schending aan van de artikelen 41, § 1, 42 en 58 van de wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken, gecoördineerd op 18 juli 1966, van de artikelen 21 en 32 van de verordening nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: Visumcode), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het eerste onderdeel van het middel handelt over de taal van de bestreden beslissing en is als volgt onderbouwd:

"*12. L'article 41, §1er des lois coordonnées sur l'emploi des langues dispose que :*
« (…). »
L'article 42 des mêmes lois coordonnées complète l'article 41 susmentionné en prévoyant que les services centraux « rédigent les actes, certificats, déclarations et autorisations dans celle des trois langues dont le particulier intéressé requiert l'emploi ».
13. Le Conseil d'Etat a déjà précisé, dans une affaire qui traitait également d'un refus de visa, qu'il n'est aucunement requis d'un particulier qu'il pose un choix formel et exprès, l'usage de fait d'une des trois langues nationales suffit :
« (…) ».[1]
La violation de ces règles est sanctionnée par l'article 58, alinéa 1er des mêmes lois coordonnées, qui frappe d'une nullité absolue tout acte pris en méconnaissance de celles-ci.[2]
14. En l'espèce, le choix du requérant du français est établi de manière incontestable.

Ce dernier a fait usage du français dans l'ensemble de ses démarches relatives à l'obtention d'un visa court séjour, mais également lors des précédentes procédures relatives à son séjour notamment la procédure de régularisation 9ter en 2023. Le choix de la langue française résulte sans équivoque du comportement constant du requérant dans tous ses contacts avec la partie adverse, et ce depuis des années. Cet usage du français s'explique parle fait que le requérant et son épouse sont francophones, originaires du Rwanda.
La partie adverse ne pouvait donc pas ignorer le choix du français par le requérant au vu de l'historique du dossier et de la demande de visa introduite le 2 mars 2026 (pièce n°14), à laquelle une lettre rédigée en français, reprenait l'historique du dossier et les raisons pour lesquelles le requérant sollicite un visa court séjour en Belgique.
Le Conseil d'État a confirmé ce raisonnement dans un arrêt du 21 février 2025 :
« (…) »
S'il maitrise parfaitement le français, le requérant ne parle ni ne comprend le néerlandais. Il n'a donc pas compris les motifs sous-tendant le refus de visa, ce qui lui a causé un préjudice certain.
15. Au vu de ce qui précède, il y a lieu d'annuler la décision attaquée dès lors qu'elle contrevient aux dispositions précitées des lois coordonnées sur l'emploi des langues en matière administrative."

In het tweede onderdeel voert verzoeker aan dat de motivering van de bestreden beslissing ongeldig is. Hij geeft een theoretische uiteenzetting over de artikelen 21 en 32 van de Visumcode en over de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel en past dit als volgt toe op deze zaak:

"*18. La partie adverse n'a pas suffisamment tenu compte de l'ensemble des éléments qui avaient été portés à sa connaissance au préalable, et qui prouvaient de manière très claire la justification médicale de la demande de visa C.*
Celle-ci a dès lors violé les différentes dispositions reprises au moyen, en ce que la décision querellée n'est pas valablement motivée.
19. Tel qu'il ressort de l'exposé des faits, le requérant a saisi la partie adverse d'une demande de visa court séjour le 2 mars 2026.
Ce visa lui a été refusé par une décision du 7 avril 2026 aux motifs suivants :
« (…) » (Traduction libre : (…)
20. La partie adverse semble donc viser le ii) du paragraphe 1er de l'article 32 du Code des visas cité ci-dessus.
21. D'une part, la partie adverse estime que la justification médicale à la demande de visa n'est pas démontrée.
Or, il ressort de l'ensemble des pièces du dossier que cette motivation n'est aucunement fondée en fait.
En effet, au moment de déposer sa demande de visa, le requérant y a joint la preuve des rendez-vous planifiés en Belgique les 23 et 25 mars (pièce n°14).
Il est également rappelé que le conseil du requérant a écrit à la partie adverse en dates des 16 octobre 2025 et 7 février 2026 (pièces n°10 et 12). Il est longuement exposé dans ces emails la nécessité du suivi médical en Belgique pour le requérant afin de s'assurer que le cancer dont il a souffert ne se réactive pas.
En outre, la partie adverse disposait de l'attestation du Dr. P. (…) du 11 avril 2024 qui expliquait que le requérant « est actuellement en suivi clinique et il doit impérativement avoir comme bilan un CT thoraco-abdomina, une prise de sang avec marqueurs tumoraux et un examen clinique. Cela tous les 3 mois pendant 2 ans puis tous les 6 mois pendant 1 an puis tous les ans jusqu'à 5 ans post fin de la chimiothérapie. » (pièce n°15) Ce document a été transmis à la partie requérante le 12 avril 2024 (pièce n°16).
Il est donc particulièrement étonnant que la partie adverse, dans la décision querellée, affirme que l'objet du séjour n'est pas justifié.
Cela est d'autant plus étonnant que la partie adverse se fonde sur l'avis médical du médecin fonctionnaire du 15 septembre 2025 (pièce n°9). Cet avis médical se limitait à informer l'Office des étrangers qu'un suivi continu n'était plus nécessaire en Belgique au vu de la rémission complète du requérant. Cet avis médical n'affirmait certainement pas que des rendez-vous de contrôle ponctuels en Belgique n'étaient pas nécessaires. La partie adverse a donc erronément motivé sa décision à cet égard, ce qui constitue un défaut de motivation, une violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991, et justifie l'annulation de la décision attaquée.
En tout état de cause, la partie adverse ne peut également pas tirer argument du fait qu'au moment de prendre sa décision, le 7 avril 2026, les rendez-vous médicaux planifiés des 23 et 25 mars 2026 étaient dépassés. En effet, le principe de diligence impose à la partie adverse d'interpeller le requérant quant à la possibilité de décaler ces rendez-vous avant d'adopter une décision négative. Cela est d'autant plus vrai car le rendez-vous initial du requérant était fixé au 26 janvier 2026, qu'il a pu facilement décaler aux 23 et 25 mars suite au refus de visa court séjour de la partie adverse le 19 janvier 2026 (pièce n°11). Il aurait donc à nouveau pu décaler ses rendez-vous médicaux.
La décision attaquée est dès lors incontestablement motivée de manière erronée au vu des éléments de faits et des documents présents au dossier.
22. D'autre part, la partie adverse motive sa décision sur le fait que le requérant n'aurait pas respecté la durée de validité d'un visa antérieur.

Force est de constater que le fait de ne pas avoir respecté la durée de validité d'un visa antérieur ne fait aucunement partie de la liste exhaustive de motifs permettant de refuser l'octroi d'un visa prévus par l'article 32 du code des visas cité ci-dessus.
Ce motif ne dispose dès lors qu'aucune base légale.
En outre, le requérant a longuement explicité, lors de sa demande de visa du 2 mars 2026, qu'il ne souhaite aucunement resté en Belgique plus longtemps que la durée de son visa (pièce n°14) :
« (…) ».
Par ailleurs, tel que repris dans l'exposé des faits, le requérant a quitté la Belgique en septembre 2023 pour des raisons professionnelles et est revenu le 7 octobre 2023 en pensant qu'il était alors couvert par une déclaration d'arrivée jusqu'au 8 octobre 2023 (pièces n°4). L'objectif n'a certainement jamais été de s'installer en Belgique.
Au vu de ces éléments, la décision de la partie adverse est le fruit d'une erreur manifeste d'appréciation et d'un manque de diligence de la part de l'administration qui n'a manifestement pas analysé correctement l'ensemble des documents du dossier en sa possession."

In een derde onderdeel meent verzoeker om de volgende redenen dat de bestreden beslissing is genomen met schending van artikel 3 van het EVRM:

"*23. Finalement, la décision querellée contrevient à l'article 3 de la CEDH.*
24. Le Conseil d'Etat a, dans un arrêt du 10 janvier 2025, repris la jurisprudence M.N. et autres c. Belgique de la Cour EDH et précise que :
« (…) »[7]
Dans l'affaire en cause, le lien de rattachement du requérant avec l'Etat belge n'est pas un lien de vie familiale au sens strict. Cependant le requérant est propriétaire de biens immobiliers en Belgique depuis des années et a l'habitude de venir régulièrement sur le territoire belge pour gérer ses biens, même s'il n'a jamais voulu s'installer durablement dans le Royaume. Il est attaché à la Belgique depuis de nombreuses années.
Un lien médical et thérapeutique autorisé par la partie adverse elle-même existe également.
En effet, il est rappelé qu'il a été reconnu que l'état de santé du requérant justifiait une admission au séjour en application de l'article 9ter de la loi du 15 décembre 1980. La partie adverse a alors confirmé la nécessité que le cancer du requérant soit traité sur le sol belge. L'équipe médicale belge a ensuite, après avoir traité le requérant, prescrit un suivi nécessaire du requérant afin de contrôler une éventuelle réactivation de la pathologie. Ce suivi s'inscrit donc dans la continuité directe du traitement pour lequel le séjour a été accordé.
Dès lors, il doit être considéré que la relation médicale préexistante entre l'intéressé et les établissements de soins belges, formellement reconnue et instituée par l'État belge lui-même via l'article 9ter, constitue un lien de rattachement suffisant au sens de la jurisprudence de la Cour EDH et du Conseil d'État précitée. Le requérant est donc fondé à invoquer l'article 3 de la CEDH car la décision de refus de visa, qui coupe l'accès à son suivi médical, relève de la juridiction belge au sens de l'article 1er de la CEDH, tel qu'interprété par la Cour EDH.
25. En l'espèce, la décision querellée implique l'impossibilité pour le requérant d'accéder au suivi médical qui est prescrit par le médecin traitant belge. Le refus de visa n'est pas neutre : il a pour effet concret et immédiat d'interrompre le suivi post-thérapeutique qui conditionne la détection précoce d'une récidive. L'article 3 de la CEDH est donc invocable au cas d'espèce dès lors que la décision querellée, même si elle ne contient pas de décision d'éloignement, a un impact direct et irréversible sur la santé du requérant, ce qui constitue un traitement inhumain et dégradant.
Le refus de visa empêche le requérant d'accéder aux rendez-vous de suivi oncologique prescrits par son médecin traitant belge. Or, l'absence de suivi de contrôle après son cancer crée un risque médical objectif: celui de la non-détection précoce d'une récidive. La non détection précoce d'une récidive d'un cancer est susceptible, si elle se produit, d'entraîner un « déclin grave, rapide et irréversible » visé par l'arrêt Paposhvili de la Cour EDH.[8]
26. Il ressort de ce qui précède que la partie adverse a manifestement violé les dispositions et principes repris au moyen unique du présent recours, et que la décision querellée doit dès lors être annulée par Votre Conseil."

2.2. Verwerende partij repliceert hierop in haar nota met opmerkingen.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Artikel 41, § 1, van de wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken, gecoördineerd op 18 juli 1966, luidt als volgt:

"*§ 1. De centrale diensten maken voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van die van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend.*"

Artikel 42 van deze wetten luidt als volgt:

"*De centrale diensten stellen de akten, getuigschriften, verklaringen, machtigingen en vergunningen in die van de drie talen waarvan de belanghebbende particulier het gebruik vraagt.*"

Artikel 58 van dezelfde wetten luidt als volgt:

"*Zijn nietig alle administratieve handelingen en verordeningen, die naar vorm of naar inhoud, strijdig zijn met de bepalingen van deze gecoördineerde wetten.*
Onverminderd de toepassing van artikel 61, § 4, lid 3, wordt de nietigheid van die handelingen en verordeningen vastgesteld op verzoek van iedere belanghebbende, hetzij, door de overheid van wie de handelingen en verordeningen uitgaan, hetzij naar gelang van het geval en de rangorde van hun respectievelijke bevoegdheden, door de toezichthoudende overheid, de hoven en rechtbanken of de Raad van State.
Wanneer aldus wordt vastgesteld dat handelingen of reglementen nietig zijn wegens hun vorm, worden zij door de overheden, waarvan zij uitgaan, vervangen door bescheiden die naar de vorm regelmatig zijn, die vervanging heeft uitwerking op de datum van het vervangen bescheid.
De akten en reglementen waarvan wordt vastgesteld dat zij nietig zijn wegens hun inhoud onderbreken de verjaring zomede de termijnen die, met betrekking tot de procedure inzake geschillen en de administratieve procedure, op straf van verval opgelegd zijn.
De vaststelling van de nietigheid van de bij dit artikel bedoelde handelingen en verordeningen verjaart na vijf jaar."

Verzoeker voert in een eerste middelonderdeel aan dat hij ontegensprekelijk heeft gekozen voor de Franse taal en dat verwerende partij dit niet kon negeren. Hij geeft ook aan perfect het Frans te beheersen en het Nederlands noch te spreken, noch te begrijpen.

De Raad wijst erop dat op grond van de wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken, gecoördineerd op 18 juli 1966, niet kan worden besloten dat er een wettelijke bepaling bestaat die er een centrale dienst toe noopt in de betrekkingen met een in het buitenland verblijvende vreemdeling die van de drie landstalen te gebruiken waarvan deze vreemdeling zich heeft bediend (V.C.T. 23 november 1964, nr. 133, in E.A. DE GROEVE, M. FERON, F. COLLIGNON, en R. PIESENS, Taalcodex, I, Heule, UGA, losbl., p.II-49). De artikelen 41 en 42 van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 zijn immers niet van toepassing op in het buitenland verblijvende vreemdelingen. Het begrip 'particulieren' zoals dit wordt gebruikt in de voornoemde gecoördineerde wetten heeft namelijk enkel betrekking op Belgische onderdanen en de in België verblijvende vreemdelingen (R. RENARD, Talen in bestuurszaken, in de bedrijven en in de sociale betrekkingen, in A.P.R., Gent, Story-Scientia, 1983, 127; F. GOSSELIN, L'emploi des langues en matière administrative. Les lois coordonnées du 18 juillet 1966, in Pratique du droit, nr. 17, Brussel, Editions Kluwer, 2003, 198). De taalregeling in bestuurszaken heeft bovendien louter tot doel "*een oplossing te geven aan de problemen die betrekking hebben op de Brusselse agglomeratie, de randgemeenten en de centrale besturen*" en "*(…) de kwestie van de afbakening te regelen ter ener zijde van de Nederlandse en Duitse taalgebieden en ter andere zijde van de Franse en Duitse taalgebieden (…)*" (*Parl.St.* Kamer 1961-62, nr. 331/1, 1) en dient te worden geïnterpreteerd binnen de Belgische context waarin deze regeling tot stand kwam. Een extensieve interpretatie is daarom niet mogelijk. Er kan bijgevolg slechts dienstig worden verwezen naar artikel 39 van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966, dat verwijst naar artikel 17, § 1, van dezelfde wetten. Vermits de zaak van verzoeker niet in een specifiek taalgebied, noch in Brussel-Hoofdstad kan worden gelokaliseerd, nu hij als in het buitenland verblijvende vreemdeling vanwege de Belgische autoriteiten de toelating wenst te krijgen voor een verblijf op het gehele grondgebied, en hij niet als een particulier in de zin van de wetten kan worden beschouwd, dient de taal 'in binnendienst' op grond van artikel 39 *iuncto* artikel 17, § 1, B, 1° tot 3°, van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 te worden bepaald. Bijgevolg wordt de taal 'in binnendienst', overeenkomstig artikel 39 *iuncto* artikel 17, § 1, B, 3°, van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 bepaald door het toelatingsexamen van de ambtenaar aan wie de zaak werd opgedragen of eventueel zijn hoofdtaal. *In casu* staat niet ter discussie dat de visumaanvraag werd beoordeeld door een Nederlandstalig ambtenaar.

Een schending van de artikelen 41, § 1, 42 en 58 van de wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken, gecoördineerd op 18 juli 1966, wordt niet aangetoond.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte

de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "*afdoende*" wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 32 van de Visumcode. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de afgifte van een visum wordt geweigerd omdat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond. Deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing genoegzaam toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.3. Verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel verder vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 21 en 32 van de Visumcode en artikel 3 van het EVRM.

2.3.3.1. Artikel 21 van de Visumcode regelt de controle van de voorwaarden voor binnenkomst en risicobeoordeling.

Artikel 32 van de Visumcode, dat de weigering van een visum regelt, luidt als volgt:

"*1. Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:*
a) indien de aanvrager:
(…)
ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond;
(…)"

Met toepassing van laatstgenoemde bepaling wordt met de bestreden beslissing aan verzoeker de afgifte van een visum geweigerd omdat het doel en de omstandigheden van het door hem voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:
"*Op basis van de voorgelegde medische bewijsstukken werd door het medische kabinet van de DVZ in 2025 beslist dat er geen noodzaak is om de behandeling in België verder te vervolgen. Het doktersverslag vermeldt dat er geen herval is, de patiënt zich in een staat van volledig herstel bevindt en de opvolging probleemloos in het land van origine zou kunnen plaats vinden. De medische bewijsstukken in de huidige visumaanvraag weerleggen dit niet. Het medisch reisdoel is bijgevolg onvoldoende onderbouwd en lijkt niet langer relevant.*"

Verzoeker voert in het tweede middelonderdeel aan dat deze motivering in feite ongegrond is. Hij wijst erop dat hij bij het indienen van zijn aanvraag bewijs heeft aangebracht van geplande afspraken in België voor 23 en 25 maart 2026 (stukkenbundel verzoeker, stuk 14) en dat zijn raadsman op 16 oktober 2025 en 7 februari 2026 in e-mails aan verwerende partij heeft uiteengezet waarom de medische opvolging voor hem in België noodzakelijk is (*ibid.*, stukken 10 en 12). Hij wijst ook op een medisch attest van 11 april 2024, dat op 12 april 2024 aan verwerende partij werd overgemaakt (*ibid.*, stukken 15 en 16). Gelet hierop, vindt

verzoeker het verbazend dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat het doel van het verblijf niet is aangetoond. Hij acht het eens te meer verbazend dat verwerende partij zich steunt op een advies van de ambtenaar-geneesheer van 15 september 2025 dat zich beperkte tot het informeren dat verdere opvolging in België niet langer noodzakelijk was, gezien zijn volledige remissie.

De Raad wijst erop dat dit betoog, voor zover het gericht is tegen het advies van de arts-adviseur van 15 september 2025 dat heeft geleid tot de beslissing van 16 september 2025 tot weigering van de verlenging van de verblijfsmachtiging, niet gericht is tegen de bestreden beslissing en dan ook niet kan leiden tot de nietigverklaring van deze laatstgenoemde beslissing. Verzoeker kon tegen de beslissing van 16 september 2025 tot weigering van de verlenging van de verblijfsmachtiging de rechtsmiddelen aanwenden die hem ter beschikking stonden. Hij heeft dit evenwel nagelaten. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het advies van de arts-adviseur van 15 september 2025 gebaseerd is op verschillende medische attesten die verzoeker had neergelegd en die dateren van na het medisch attest van 11 april 2024 (stukkenbundel verzoeker, stuk 15) en dat de arts-adviseur zich in dit advies, in tegenstelling tot wat verzoeker tracht voor te houden, niet beperkte tot het informeren dat verdere opvolging in België niet langer noodzakelijk was, gezien zijn volledige remissie, doch omstandig uiteenzette waarom de voor verzoeker noodzakelijke zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in zijn land van herkomst.

Voorts stelt de Raad vast dat uit de loutere omstandigheid dat verzoeker op 23 en 25 maart 2026 in België medische afspraken had gepland voor de opvolging van de ziekte waarvan hij genezen is verklaard niet kan blijken dat deze opvolging niet evenzeer beschikbaar en toegankelijk zou zijn in Rwanda. Ook uit de e-mails van de raadsman van verzoeker van 16 oktober 2025 en 7 februari 2026 waarin deze wijst op afspraken in een ziekenhuis in België (stukkenbundel verzoeker, stukken 10 en 12) kan dit niet blijken.

Aldus toont verzoeker niet aan dat in de bestreden beslissing onwettig, op grond van onjuiste feitelijke gegevens of onredelijk wordt gesteld dat de medische bewijsstukken in de huidige visumaanvraag niet weerleggen dat "*er geen noodzaak is om de behandeling in België verder te vervolgen*" en dat bijgevolg het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond.

Waar verzoeker nog meent dat verwerende partij geen argument kan putten uit de omstandigheid dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing de medische afspraken voorbij zijn, kan de Raad slechts vaststellen dat een dergelijke argumentatie niet kan worden gelezen in de bestreden beslissing.

De overweging in de bestreden beslissing dat verzoeker de toegestane duurtijd van een vorig visum niet heeft gerespecteerd, vormt slechts een overtollig motief, zodat de eventuele gegrondheid van verzoekers verklaringen daarover, in het licht van de vaststelling dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond, die het determinerend motief uitmaakt, niet kan leiden tot de onwettigheid van de bestreden beslissing.

Een schending van de artikelen 21 en 32 van de Visumcode wordt niet aangetoond. Minstens kan een eventuele schending van deze bepalingen niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.3.3.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

In medische aangelegenheden heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) voor het eerst in een arrest van 2 mei 1997 besloten tot een schending van artikel 3 van het EVRM wegens de uitzetting van een ernstig zieke vreemdeling. In dat arrest heeft het Hof vooreerst een hoge drempel gehanteerd om te besluiten tot die schending. Het EHRM oordeelde dat deze zaak gekenmerkt was door "*zeer uitzonderlijke omstandigheden*", te wijten aan het feit dat de vreemdeling leed aan een ongeneeslijke ziekte en dat zijn levenseinde nabij was, dat er geen garantie was dat hij verpleging of medische zorg zou kunnen krijgen in zijn land van herkomst of dat hij daar familie had die voor hem zou willen en kunnen zorgen, of dat hij enige andere vorm van morele of sociale steun kreeg (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96 inzake *D. tegen het Verenigd Koninkrijk*).

In het arrest *N. tegen het Verenigd Koninkrijk* van 27 mei 2008 heeft het EHRM die hoge drempel uitdrukkelijk bevestigd. Het EHRM heeft in dat arrest na een overzicht van zijn eigen rechtspraak overwogen dat, alhoewel de meeste gevallen betrekking hebben op de uitwijzing van seropositieve personen, dezelfde principes van toepassing moeten worden verklaard op de uitwijzing van personen die lijden aan een ernstige fysieke of mentale ziekte van nature ontstaan, van aard om ernstige pijnen en inkorting van de levensverwachting te veroorzaken en die een gespecialiseerde behandeling vereisen die mogelijks niet

beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanzienlijke kost. Het EHRM geeft toe dat de levenskwaliteit en de levensverwachting van de betrokkene in die zaak achteruit zouden gaan bij een uitwijzing naar Oeganda, doch het stelt vast dat de betrokkene zich niet in een kritieke fase bevindt. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt in die zaak niet aanvaard. Desalniettemin specifieerde het EHRM in deze zaak dat naast de situaties uit de zaak *D. tegen het Verenigd Koninkrijk* waarin een overlijden imminent is, er ook nog "*andere uitzonderlijke gevallen*" mogelijk zijn waar dwingende humanitaire redenen zich tegen een uitwijzing verzetten (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05 inzake *N. tegen het Verenigd Koninkrijk*).

In 2016 heeft het EHRM de principes die in de laatstgenoemde zaak worden gehanteerd bevestigd en verfijnd dat onder "*andere uitzonderlijke gevallen*" wordt begrepen de situaties, zonder dat er sprake is van onmiddellijk en nakend levensgevaar, waarbij er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland. Slechts in dergelijk geval weerhield de Grote Kamer van het EHRM een schending van artikel 3 van het EVRM en werd aldus de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM in het geval van ernstig zieke vreemdelingen bevestigd (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10 inzake *Paposhvili tegen België*).

Te dezen maakt verzoeker niet *in concreto* aannemelijk dat hij zich in een van de hierboven genoemde uitzonderlijke situaties bevindt. Met de beslissing van 16 september 2025 werd de door hem ingediende aanvraag om verlenging van de verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet geweigerd omdat de arts-adviseur in zijn advies van 15 september 2025 had vastgesteld dat er een volledige remissie is van de ziekte van verzoeker en dat de noodzakelijke (medicamenteuze) opvolging voor verzoeker beschikbaar en toegankelijk zijn in zijn land van herkomst, waaruit werd geconcludeerd dat niet meer blijkt dat verzoeker lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij gewoonlijk verblijft.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.3.3.3. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 21 en 32 van de Visumcode en artikel 3 van het EVRM, kan niet worden aangenomen. Minstens kan een dergelijke schending niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit de voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden. Minstens kan een dergelijke schending niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.3.5. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Aangezien de Raad ingevolge artikel 1.9, tweede lid, van de RvV-wet bevoegd is om zich rechtstreeks uit te spreken over het beroep tot nietigverklaring, hoeft er niet langer uitspraak te worden gedaan over de vordering tot schorsing.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken op veertien september tweeduizend zesentwintig door:

D. DE BRUYN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
R. VAN DAMME,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
R. VAN DAMME	D. DE BRUYN